

drejede hun til Siden, — hun havde en Slags Vandskræk for dette store Kraftmandfolk med det utrættelige Kænguru-Smil — men Generalkonsulen styrede lige løs paa hende.

„*Bon giorno! Bon giorno, Signorina!* De har vel set den Genopstandne?”

„Hvem?”

„Godsejer Dihmer naturligvis! Vidste De ikke, at han var kommen? Det er ikke en halv Time, siden han gik herfra. Jeg havde forresten nær ikke kendt ham igen. Han har lagt sig Fuldskæg til og ligner grangivelig en forvist Russer direkte undsluppen fra Sibirien.“

Jytte havde et Øjeblik været borte i sin Overraskelse, men Generalkonsulens familiære Tone fik hende hurtigt til at samle sig. Uden at sige noget vendte hun sig fra ham og gik tilbage den samme Vej, hun var kommen, for at naa hen til Moderen. Da den unge Hr. Mohn vilde ledsage hende, frabad hun sig meget bestemt hans Følgeskab.

Fru Abildgaard og den amerikanske Oberstfrue var bleven staaende ovenover Trappen til Baadehavnen for at se paa nogle halvnøgne Unger, der sprang omkring paa de solhede Sten. Da Jytte naaede dem, stak hun stiltiende sin Haand ind under Moderens Arm; og nu fulgtes de alle tre nogen Tid, før hun kunde faa sig til at fortælle Nyheden.

„Saa maa vi helst gaa hjem,” sagde Moderen. „Det vilde være kedeligt, om han søgte os uden at træffe nogen.“

De undskyldte sig hos Oberstinden og gik bort gennem et af de snevre, halvt underjordiske Smug, der fra Promenaden førte op til Byen. Jytte holdt stadig sin Mor under Armen. De gik raskt til, og ingen af dem talte noget videre.

Jytte var mindre end sin Mor, men lignede hende iøvrigt Træk for Træk. Som de to Damer gik der Arm i Arm, mens Hat-ten og Sløret skjulte Fru Berthas sølvhvide Haar, kunde man godt antage dem for et Par Søsken.

De boede ikke paa selve det store Hotel men var kun Kostgængere der. De havde deres private Lejlighed i en Villa, der laa nogle Minutters Vej derfra, lidt højere oppe paa Bjerg-